

Уже не око в присмерку, а бовт.
Площини дотику — на брухт — монтери.
Замість обличчя — кола квадратура. —
Проміжні ланки будівник забув,

І крізь леткі лаштунки від забав
Цапиний сморід, що його — сатири.
В квадратах помилились аватари,
Й струмок у інших вимірах забив

Й через межу — по днищу — слід глибокий.
У грудях серце, мов стара кульбака,
Вичікує на кроки, й — тихо-тихо.

Лиш над проваллям — рідко — помах птаха,
Що смугу — попелясту і густу.
Й самі димки від спалених мостів.